

# Petor a Otec nebeský v širokom údolí

## 1. Petrova čapica

Keď chodili svätý Petor s Otcom nebeským po širokom údolí, dostali sa raz v jednej dedine na krstienie. Baby zhrnuli sa okolo Petra, aby dieťaťu niečo udelil; ale že nemal čo dať, vzala mu babka čapicu a posadila ju chlapčekomu na hlavu. Rozhneval sa Petor, lež Otec nebeský mu riekol:

„Keď to spôsob, nechže si ju má to dieťa tú čapicu.“

Žatým odišli.

Chlapček rástol a bol neslýchané krásny. Keď odrástol, pásal matkino stádo. I išiel raz zase poľom, kde chlapec pásol, Petor s Otcom nebeským. Povie tu Petor Otcu nebeskému:

„Otče nebeský, toľko rokov chodíme už po širokom údolí, ale veru som ešte nevidel takého krásneho chlapca, ako tohto pastierika!“

„To je ten chlapček, čo sme mu boli na krstení a čo baba tebe vzala čapicu,“ povie Otec nebeský.

„Bodaj babu!“ hneval sa Petor a prosil Otca nebeského, aby premenil chlapca na škaredého.

Otec nebeský urobil mu to kvôli.

Chlapec prihnal ovce domov a šiel k materi pýtať si večeru. Matka iba oči vytreštila, čo to za chlapčisko prišlo do domu a ešte pýta si aj večeru. A keď jej povedal, že je on jej syn, pochytila ohennú metlu a vykúrila ho von, volajúc:

„Chod' mi z očí! Mój syn bol švárny, pekný až milá vec a ty si len ohava!“

Plačúci šiel chlapec do hory. Prišiel tam k jednému pustovníkovi a prosil si pre božie zmilovanie, hoci len korku chleba. Pustovník povyspytoval sa ho, kto je, čo je, odkiaľ je, a keď mu chlapec všetko vyrozprával, dal mu chleba a uložil ho.

Ráno, keď naspali sa, povie pustovník:

„Ale, chlapče, keď teba tak doma nechcú poznať, mohol by si aj u mňa ostať. Mám i ja krdlec oviec, pásol by si mi ich. No, či zjednáme sa?“

Zjednali sa tak, že staré ovce ostanú pustovníkove; ale potom z jahniat a z mladých že polovica bude vždy chlapcova.

Chlapec na to išiel pásť a mal dobrú hrivnu: staré ovce kotili pekné jahňatá s rúnom až po zem. Keď pustovník videl, že chlapec takto dobre opatruje ovce, odišiel preč na ďalekú cestu a chlapcovi povedal len toľko:

„Všetkože mi dobre opatruj, ako dosiaľ, aby ti žiadna ovca nescapala. No, veď uvidím, keď prídem, či mi pravdu povieš!“

Chlapec pásal a opatroval ovečky aj ďalej. Ale bol toho už veru pekný krdel'. Tu šiel zase popri krdli Petor s Otcom nebeským. Divil sa Petor peknému

stádu; ale keď mu Otec nebeský riekol, že to stádo onen chlapec v jeho čapici pasie a polovica krásnych jahniat že je chlapcova, prosil Petor Otca nebeského, aby tú vec tak urobil, žeby tie chlapcove jahňatá odkapali.

Otec nebeský urobil mu to kvôli.

Chlapec pretrpel ešte i túto škodu. A keď vrátil sa pustovník, povedal pravdu, ako stalo sa; pustovníkovi oddal jeho ovce a zo svojich ukázal mu len kože. I radil mu pustovník, aby šiel do mesta, irchy predal, za utŕžené peniaze zbožia nakúpil a to zasial. Chlapec poslúchol dobrú radu.

Z požehnania božieho rástlo mu všetko ako z vody a mal tak krásno siat'a, že tomu rovného v celom širokom údolí ani vidieť nebolo.

Zase šiel Petor s Otcom nebeským okolo role a Petor divil sa tomu krásnemu siat'ú. Keď mu ale Otec nebeský riekol, že to krásne zbožie je toho chlapcovo, čo má jeho čapicu, prosil Petor Otca nebeského, aby mu naň poslal krupicu.

Otec nebeský urobil mu to kvôli.

Prišla hrmava a krupica a znivočila všetko v poli; chlapcovi nezostalo ani byle. Chlapec pretrpel i túto nehodu.

I radil mu pustovník, aby šiel do mesta ku kráľovi, ktorý má tri dievky; aby si len smelo pýtal jednu z nich, takže ešte stane sa kráľovým zaťom. Chlapec i v tom poslúchol pustovníkovu radu.

Pobral sa rovno do mesta, predstúpil smelo pred kráľa a pýtal si jednu z jeho troch dievčín za ženu. Doviedol ho kráľ k svojim trom dcéram a hovoril im:

„No, dievčatá, ktorá by z vás mala vôľu ísť za toho šuhaja?“

„Eh, radšej sa obesím na topol', ako by si svet zaviazala s takým strapákom!“ ozvala sa najstaršia a odvrátila sa preč.

„Ja by som radšej skočila do Váhu, ako by takú ohavu svojím pomenovala!“ riekla stredná a nechcela na to ani hľadieť.

„Ej veru, otecko, ja si ho vezmem; keď je nie pekný, bude dobrý!“ ozvala sa najmladšia a vzala si ho.

Bolo veselie. Šiel Petor s Otcom nebeským tým mestom a prišli aj na to veselie. Prijali ich pekne a uhostili štedré. I spytuje sa Petor Otca nebeského, čo to za príčina, že sa priam na tomto veselí zastavili a kto to ten mladý zať.

„Ten chlapček, čo mu baba dala tvoju čapicu; či ho nepoznáš?“ odpovedal na to Otec nebeský.

Tu milý Petor, keď nazrel sa do utešenej tváre mladuchy a pozrel na škaredú tvár ženicha, prosil Otca nebeského, aby urobil ho zase takým pekným, akým býval. Otec nebeský ale urobil ho dva razy takým pekným, akým býval, že až celá svetlica osvietila sa od krásy šumného mladého zaťa. Nevestine hrdé sestry tak rozmrzeli sa nad tým, že jedna obesila sa na topoľ a druhá skočila do Váhu. Šuhaj ale so svojou najmladšou kraľoval šťastne.

## 2. Petor ako ranostaj

Raz, keď zase chodil Petor s Otcom nebeským po širokom údolí, nemohli dostať nocľahu. Konečne prijal ich na nocľah jeden sedliak a opatril ich náležitú dobrou večerou. Po večeri ukázal im na pec a Petor poponáhlal sa ľahnúť si k lopatám, že tam teplejšie býva; Otec nebeský uložil sa len tak na prípecek. Petor chválil si sám v sebe, že i na teplom leží, i dobrú večeru mal a ráno, nebudaj, že ešte lepšie počastujú ich.

Len čo zbriezdzilo sa, už sedliak vstával a hneď aj volal na počestných:

„Hore, hore!“

Petor čakal, či bude Otec nebeský vstávať; ale keď ten nehýbal sa, ostal ležať aj on. Po chvíli zvolal sedliak zase:

„Hore, chlapi! Keď ste mali večeru aj nocľah, choďteže aj do roboty!“ A keď Petor zase nehýbal sa, chytil milý gazda lopatu a vylátal ho.

Krivo videlo sa to Petrovi a obanoval, že si ľahol k lopatám. Medzitým ako by nič nebolo, prosil Otca nebeského, aby preľahol si už ako na to teplejšie miesto, k lopatám. Otec nebeský urobil mu i v tom po vôli.

O chvíľku vráti sa sedliak a zahreší:

„I bodajž ťa, veď ten pri tých lopatách ešte vždy drichme ako medveď v zime! A čože tento na tom prípecku?“ Buchol tohto statočne do chrbta, v domnení, že už i druhému voľač dostane sa na príučku. Keď ale Petor predsa nehýbal sa, namrzený sedliak šiel sám po svojej robote.

Petor ale prosil Otca nebeského, aby čím skorej odišli zo stavania tohto hugáňa, kde takto na raňajšok častujú. Otec nebeský bol už podvíhal sa hore, neriekol ani tak ani tak, len usmial sa trocha a pobral sa preč; Petor za ním. I šli zase ďalej.

## 3. Petor lakomec

Ako tak chodia ďalej po širokom údolí, pošle raz Otec nebeský Petra, aby kúpil pečenú hus. Petor kúpil hus pečenú, ale lakomec oblizol, napačmal sa – a zjedol po ceste celé stehno. I spýtal sa ho Otec nebeský:

„Petor, kdeže ti má hus druhú nohu?“

„Tá nemala druhú!“ odsekol Petor nakrátko.

„Ach, či si to kedy videl, aby hus len jednu nohu mala?“ riekol mu na to Otec nebeský.

„Ľaľa, Otčičku nebeský, tamto stojí hus o jednej nohe!“ ukázal Petor na krdolec hús, medzi ktorými jedna stála len na jednej nohe na ľade.

Otec nebeský nepovedal ani tak ani tak a šli ďalej.

Prišli do velikej hory a tam našli poklad. Otec nebeský vyňal poklad zo zeme a rozdelil na tri diely. Petor díval sa díval na tie hromádky, behali mu oči z jednej na druhú aj na tretiu, až i spýtal sa Otca nebeského:

„Komuže bude, Otče nebeský, ten tretí diel, keď sme iba dvaja?“

„Jeden bude mne, druhý bude tebe a ten tretí tomu, kto tú nohu zjedol!“ vyriekol Otec nebeský.

„No, Otčičku nebeský, ja som ju zjedol, keď som bol hladný,“ priznal sa Petor.

Otec nebeský pomrzol sa trochu na Petra, že ho

ocigánil, ale hneď zase udobril sa a dal mu tú tretiu hromádku, lebo mal Petra rád.

## 4. Petrova košeľa

Ale Petor jaksi nechýrne gazdoval si s pokladom; bo keď chodili zas po širokom údolí, roztrhala sa mu košeľa a nemal za čo kúpiť si novú. Prišli k jednému plotu, na ktorom viselo dakolko košiel chudobnej ženy. Rečie Petor Otcu nebeskému, že si jednu z nich vezme. Otec nebeský nechcel na to privoliť, ale Petor riekol:

„Ech, predsa si ju len vezmem!“

Aj vzal si ju. Otec nebeský pokrútil hlavou, ale riekol len toľko:

„Keď si vzal, majže si, ale večer pôjdeš počúvať, čo bude baba vravieť.“

Keď večer prišla bába košele zberať z plotu a zbadala, že jedna chybí, vravela:

„Eh, čo tam, to tam, nech ju Otec nebeský tomu požehná, kto si ju vzal.“

Zradoval sa naslúchajúci za plotom Petor takým rečiam a šiel Otcu nebeskému to oznámiť. Otec nebeský mu ale kázal, aby košeľu hneď zase na plot zavesil; bo že nemôž ukradenú vec podržať si tam, kde zlodeja požehnávajú. – Voľ-nevoľ poslúchol a šli ďalej.

Prišli žatým k druhému plotu, na ktorom viselo mnoho košiel bohatej gazdinej. Rečie zase Petor Otcu nebeskému, že si jednu z nich vezme, že ich je

tam mnoho. Ale Otec nebeský nechcel mu privoliť. Petor ale vzal si predsa tú košeľu.

„No, keď si vzal, majže si, ale večer pôjdeš počúvať, čo bude baba vravieť,“ riekol mu Otec nebeský.

Petor šiel večer na posluchy. Keď prišla baba zberať košele a videla, že jedna chybí, začala hrešiť:

„Bodaj toho čerti do ohenného pekla odvliekli, kto mne tú košeľu ukradol!“

Keď to Petor Otcu nebeskému oznámil, riekol Otec nebeský, aby si Petor tú košeľu podržal.

To vraj bolo preto, že baba Petra k čertom posielala: aby Petor vedel, ako je ťažko ukradenú vec podržať.